

**Uchwała Nr LXXXIII/1859/02
Rady Miejskiej w Łodzi
z dnia 3 lipca 2002 r.**

**w sprawie skargi p. [imię] na wykonanie wyroku sądowego
nakazującego jego eksmisję z mieszkania przy ul. Komfortowej w Łodzi.**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591; zm. Dz.U. z 2002 r. Nr 23, poz. 220) oraz art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późniejszą zmianą), Rada Miejska w Łodzi

uchwała, co następuje:

- § 1.1. Skargę p. [imię] dotyczącą wykonania wyroku sądowego nakazującego jego eksmisję uznaje się za bezzasadną.
2. Uzasadnienie stanowiska Rady Miejskiej w Łodzi wobec skargi p. [imię] zawarte jest w załączniku do uchwały, stanowiącym jej integralną część.
- § 2. Zobowiązuje się Zarząd Miasta Łodzi do zawiadomienia skarżącego się o sposobie załatwienia skargi, szczególnie do przesłania uchwały wraz z uzasadnieniem.
- § 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miejskiej w Łodzi

Tadeusz Matusiak
Tadeusz Matusiak

Załącznik
do uchwały Nr LXXXIII/1859/02
Rady Miejskiej w Łodzi
z dnia 3 lipca 2002 r.

Uzasadnienie

P. przedstawił Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu (które skierowało sprawę do właściwej instytucji, czyli do Rady Miejskiej w Łodzi) zarzut pod adresem Urzędu Miasta Łodzi, dotyczący realizacji ciążącego na nim wyroku eksmisyjnego.

Wyrok eksmisji (nr IIIC 152/89 z 21 lutego 1989 r.) małżeństwa z mieszkania przy ul. Komfortowej został złożony w Referacie Budynków i Lokali Delegatury Łódź-Górna 7 maja 1991 r. Wierzyciel eksmisji - , matka , odstąpiła od realizacji wyroku wobec córki 29 kwietnia 1996 r., uzasadniając swój wniosek rozwiązaniem przez sąd (w lutym 1996) jej małżeństwa z . Referat Budynków i Lokali w roku 1997 przydzielił mieszkanie , ale przydział ten został anulowany, ponieważ skarżący się przebywał w tym czasie w zakładzie karnym. Kolejne propozycje, przedstawiane mu w roku 2000, wracały nieodebrane, stąd jego sprawa nie mogła zostać zakończona w czasie obowiązywania ustawy z 2 lipca 1994 roku o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych. Ponieważ wierzycielka, p. , podtrzymała wolę realizacji egzekucji wyroku w stosunku do byłego zięcia, Referat Budynków i Lokali w kolejnych działaniach postąpił zgodnie z zapisami ustawy z 21 czerwca 2001 roku o ochronie lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego, przewidującej dla osób, wobec których zapadły prawomocne a dotąd niezrealizowane wyroki eksmisyjne, sześciomiesięczne zawieszenie eksmisji wraz z możliwością wystąpienia do sądu z wnioskiem o przyznanie prawa do lokalu socjalnego; wykonanie eksmisji odroczone i powiadomiono p. J. Janasa o przysługujących mu uprawnieniach. Jednak p.

wystąpił do sądu nie o uprawnienia do mieszkania socjalnego lecz o uprawnienia do mieszkania zastępczego, których sąd nie mógł mu przyznać. Jego zarzuty, że Referat Budynków i Lokali nie wziął pod uwagę ani upływu trzynastu lat, po których, jego zdaniem, wyrok nie powinien podlegać egzekucji ani faktu, że wierzycielka p. opuściła mieszkanie przy ul. Komfortowej, nie są uzasadnione. Wyrok jest nadal aktualny, ponieważ organ egzekucyjny (Referat) wszczął postępowanie egzekucyjne przed upływem terminu przedawnienia, zaś zgodnie z art. 29 § 1 zd. 2 ustawy z 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 1991 r. Nr 36, poz. 161 z późn. zm.) organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym.

Obecnie skarżący się p. może skierować do sądu pozew o pozbawienie wykonalności wyroku (wraz z wnioskiem o zabezpieczenie powództwa przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego, zgodnie z art. 640 § 1 pkt 2 k.p.c.), albo ubiegać się na zasadach ogólnych o przyznanie prawa do mieszkania socjalnego.